

LaCrònicaLlibres

Fogwill fatxenda

Ada
Castells

Barcelona

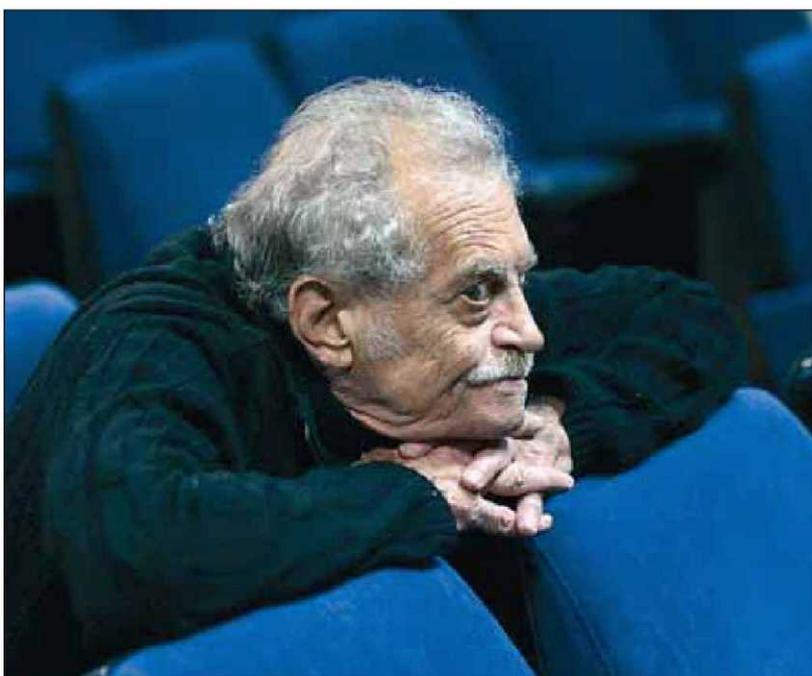
Rodolfo Enrique Fogwill (Buenos Aires, 1941) és un dels autors més fatxendes de l'actualitat, utilitzant l'adjectiu sense les connotacions negatives i només quedant-nos

amb les heroïques, ei, si pot ser. Acaba de publicar *Cuentos completos* i diu que els ha ordenat, no cronològicament, "perquè les noies s'adonarien de la meua decadència", sinó mirant de trobar-hi "el ritme i el contrapunt". Això sí: ha col·locat el conte més "inintel·ligible" al principi de tot, perquè el seu llibre "només sigui llegit per qui sigui capaç de perdonar-me". És el que passa quan un és Fogwill i pot fer el que vulgui amb els editors, inclosos els d'Alfaguara.

L'altre exemple de fatxenderia heroica fa referència a la novetat de la independent, i també heroica, *Perifèrica*: una reedició de la seva primera novel·la, *Los pichiciegos*, que narra els avatars d'un grup de soldats argentins que deserten durant la Guerra de les Malvines i s'amaguen dins un refugi subterrani. Fogwill té clar que a partir d'aquesta novel·la "no pot ser que se n'escrigui cap altra sobre les Malvines, perquè és una guerra molt acotada, una mena d'esquetx militar. Les que s'han publicat després són una porqueria". Segons ell, no se n'ha sortit ni el seu amic Patricio Pron amb un títol contundent: *Una puta mierda*.

I és clar, diu Fogwill en el més pur estil de la tòpica fatxenderia argentina, que *Els pichiciegos*, aquesta obra tan definitiva, la va escriure "en deu dies: en dotze hores ja tenia acabada la primera part, i la segona la vaig fer en tres dies. La resta, va ser per passar".

Tot va començar un parell de mesos abans que s'acabés la Guerra

Fogwill. Esmorzar a la Casa Amèrica Catalunya, 17 de març

FOTO: JOSEP LOSADA

de les Malvines. L'escriptor es trobava empantanegat amb una novel·la amb ambició de *bestseller* i va anar a visitar la seva mare. Se la va trobar al menjador amb la cuidadora. A les dues dones només les il·luminava el televisor en blanc i negre, i la seva mare, en veure'l, va exclamar: "Nen, hem enfonsat un vaixell". Davant aquesta imatge era clar que havia d'escriure una història sobre la contesa bèl·lica i se la va inventar tota, perquè encara no havia arribat cap testimoni: "De tota manera, segueix sent més verídica que l'informe d'un excombatent. Al lector li durarà més en la memòria això que no pas el relat d'un testimoni real, perquè jo sóc un escriptor".

I com que és un escriptor ahir ens va explicar el conte d'on va treure un títol tan estrany: "Jo era en una cel·la amb altres presoners. Ens dei-

xaven fumar, cosa que és fonamental per a un pres, i quan tancaven el llum començaven les converses, que s'anaven apagant mentre avançava la nit, fins que vaig sentir, al fons, una veu que deia: «*Chango*, amb quines ganes em menjaria un *pichiciego*». L'endemà vaig demanar què era i em van explicar que era un animal que viu sota terra". I com en l'acudit, Fogwill reprèn el seu conte explicant que, a l'Argentina, un milionari s'ha construït un zoo amb animals que campen en semilibertat: "Hi ha un túnel de vidre on un pot observar els animals subterranis, però no hi ha *pichiciegos*. En van comprar uns quants. Ara bé: van preferir no posar-los-hi, perquè les noies se'ls endurien per llegir-los". Ja ho pot ben dir que és un escriptor i, s'ho pot permetre, un de ben fatxenda. ■